

Hun var ganske gusten i Ansigtet, Trækkene slappe og døde. Kun Øjnene lyste.

„Vil du blot sige mig en Ting,“ sagde hun.
„Er det sandt, at Pastor Petersen er kommen her tilbage?“

„Ja, han kom i Gaar. Han havde faaet Lyst til at overvære Mødet derinde i Sandinge, og han bliver her blot i disse Dage. Jeg havde for Resten ventet at træffe ham her. Han gik i Middagsstunden ind til Højskolen for at høre et Foredrag, og vi aftalte at mødes her bagefter. Han vilde gøre Jer en Visit, sagde han.“

„Ja saa. Saa han kommer her! En saadan — Dristighed har han altsaa! Vil du maaske nægte, Ragnhild, at han hører til Komplottet? ... Jeg er overbevist om, at det er ham, der staar bag ved det Hele. Det er ham, der har gjort Fader ond!“

„Jeg tror, at du tager ganske fejl, Betty. Vi talte just i Gaar Aftes om din Broder, og jeg fik det bestemte Indtryk, at han indtil det Øjeblik Ingenting havde vidst om din Familjes sidste Skridt, som han end ikke syntes at billige. —“

„Ja, forsvar du ham! Han er jo din Ven, din Kavalier!“ udbrød Betty og gav sig til at gaa frem og tilbage paa Gangen, stadig med en unaturligt strunk Holdning og Armene korslagte under Brystet. „Du